

Veertiende zondag door het jaar - 9 juli 2017

Mattheus 11,25-30 (Lukas 10,21-22) Zacharias 9,9-10

Inleiding

Vandaag een zondag vol gejubel. Het Paduakoor op volle sterkte, nog opgetogen van de afgelopen inspanningen van twee en drie weken geleden, toen ze zingend voorgingen om 100 jaar dankbaarheid te vieren. De eerste lezing roept op om mee te zingen! De profeet Zacharja, (zijn naam betekent: WEES ER bekommert zich om ons allemaal!), deze Zacharja roept Sion op om te gaan zingen en jubelen. Sion, - Jerusalem bedoelt ie, (die ziet ie als dochter van Die wij roepen): in de liturgie zijn wij dat, de samengeroepen gemeenschap, die zich tot het uiterste inzet om vrede te realiseren tussen mensen. Een heel bijzondere koning gaat voorop: niet als een god van al zo hoge, maar op de fiets, of als een kind op de step; hij (of zij) valt nauwelijks op en is juist daardoor zo uitermate belangrijk. Zo zie je maar, als je tenminste maar zien wil en horen.

We worden uitgedaagd om onze negatieve gevoelens en onze angsten weg te jubelen en dan te zien waar we zo moeilijk oog voor hebben en te horen, waar onze oren meestal niet naar staan en te vinden waar we vaak niet eens naar zoeken. Keren we dan in onszelf en buiten onszelf, speurend naar sporen van Gods aanwezigheid, zingend: Heer, ontferm u over ons.

overweging

Alle vertelsels die we 's zondagsmorgens te horen krijgen hier in de viering zijn eigenlijk allemaal parabels. Verhalen om onszelf op een of andere manier in te herkennen. Anders heb je er niks aan. Tenminste niet in zo'n zondagviering. Voor betogen, colleges, verklaringen, theorieën, debatten, daar zijn weer andere plaatsen voor. Vergaderzalen, collegezalen, schoollokalen. Het bij elkaar zijn in de liturgie krijgt vorm in een eigen taal en tekens, in een eigen ruimte. Op hoge toon, op lage toon. Gezongen, voorzichtig gedragen, eerbiedig de teksten doorgevend met hun boodschap; jubelend in meerstemmigheid, of eenvoudig als een levenslied. En hoe dan ook: in liturgie voert altijd dankbaarheid de boventoon. Soms tegen alles in omdat je als individu het niet op kan brengen altijd dankbaar te zijn. Integendeel. Toch voert dan de liturgie je mee in de stroom van dankbaarheid, uitmondend in de belijdenis van dankzegging, die eucharistie heet: daar beelden we de tegenstelling uit, met gebaren en tekenen: *het Gebeuren* van Jezus, die stierf als gevolg van zijn wijze van leven. Maar die door dat sterven heen ons samenbrengt, om ons met elkaar in zijn wijze van leven te doen delen, om ook gegeten te worden, gedronken te worden: mensengemeenschap te worden. Om vrede te zijn. De eigen liturgietaal dient er voor om ons te leren *'het leven'* steeds beter te verstaan, ja steeds beter te leven. Altijd weer in dankbaarheid. En altijd weer kampen met het verzet en met onze bedenkingen daartegen. Tegelijkertijd.

Het besef van die tegenstelling was Jezus niet vreemd. Dat kun je bijvoorbeeld verstaan in wat Mattheus heeft opgeschreven voor ons vandaag. Hij heeft Jezus opgetogen horen roepen. Lukas heeft nagenoeg hetzelfde opgeschreven; hij laat nog duidelijker de emotie horen. Jezus lijkt zielsgelukkig als hij het uit jubelt (bijna zingt): *Lieve Vader van hemel en aarde, wat ben ik dankbaar, dat u alles wat u de mensen zo graag bij wil brengen (waar het in het leven ten diepste om gaat), op de eerste plaats hebt toe vertrouwd aan onmondige en kleine mensen, - even voorbijgaand aan degenen die ervoor geleerd hebben en die menen alles door te hebben-. Ja zo hebt u het liefst willen doen, dat vond u de meest heldere en directe weg.*

Jezus was zeker van zijn enthousiasme, zoals heel bezielde mensen zeker kunnen zijn, en hij liet er in zijn lied dan ook geen twijfel over bestaan: *Aan mij heeft u toevertrouwd om dit aan iedereen te vertellen. U als Vader, weet alleen wat het beste is voor uw kind en uw kind alleen beseft het beste wie zijn Vader eigenlijk is! Iedereen zal het te weten komen, aan wie dit kind het wil overbrengen! Hierheen, jullie allemaal naar mij toe, iedereen die zo moe en bedrukt is. Ik zal jullie ontspannen. Draag maar wat ik je te dragen geef en je zult merken, dat ik het goed met je voor heb en dat ik met je meevoel. Jullie zullen rust vinden voor je ziel. Mijn last is niet te zwaar.*

Dit enthousiasme van hem kwam niet uit de lucht vallen. Voordat Mattheus en Lukas namelijk vertellen van deze emotie van Jezus, hebben ze gemeld dat Jezus leerlingen van hem -Lukas zegt zelfs 72- eropuit gestuurd heeft om te .... Ja, om wat te doen eigenlijk....? Mensen te maken, levend te maken, akelige krachten te neutraliseren. Het 'Leven' te verkondigen, het koninkrijk Gods dichtbij... Wie waren die 72? Hoogopgeleid, rabbi's, dominees, pastores, managers? Ik denk niet dat zij hier bedoeld zijn. Bestuurders, mensen zonder twijfels. Ik denk het niet. Naievelingen, lijkt me eerder. Heel dicht nog bij hun geboortedag, lijkt me. Ze hebben geen pinpas bij zich en hun mobieltjes moeten ze thuis laten. Bij wijze van spreken dan, in parabeltaal. Zelfs hun sandalen gaan uit. Zoals Mozes ook op blote voeten verder ging. Dan gaan wel je voeten gingen pijn doen. Onderweg is dat niet anders. Eenvoudig.

Ik snap het wel. Ik heb er ook zo een in de familie. Een nichtje. Zeg maar gerust een nicht, want ze is nu 85. Annie heet ze.

Annie woont in een beschermende omgeving. Zij is, zoals het officieel heet, verstandelijk gehandicapt. Officieel. Zij is in het leven geroepen met beperkingen, die het haar niet goed mogelijk maakten om op haar eentje te leven; zij zou verloren lopen. Zij had andere mensen nodig: om haar de weg te wijzen, om haar te helpen bij dingen die zij niet alleen kon. Die mensen waren er ook. Vooral haar vader, maar later in haar leven ook een hele stoet aardige mensen die voor haar zorgden. Ik wil er niet aan twijfelen, dat de meeste daarvan naar alle waarschijnlijkheid ook bij die 72 hoorden. In ieder geval hoorde Annie daarbij. Annie kwam bij hun en droeg gul bij aan de zin van hun leven. Het leven van die haar verzorgden. Vrede voor jullie!

Vroeger, als jong meisje, had zij de bestellingen rondgebracht bij de klanten van haar vader, die slager was. En *met* die bestellingen: "*Dag meneer, dag mevrouw, alstublieft, de groeten van mijn vader!*" Van haar vader had zij geleerd, dat alle mensen aardig zijn. Een leugen weliswaar, maar haar vader wilde het zelf zo graag geloven. Annie is er tot op de dag van vandaag nog steeds van overtuigd. Zij is ouder geworden en iedereen vindt haar lief en sommigen zeggen: het is een schat. En zo is het toch: Als iemand jou lief vindt, dat wordt je zomaar zelf ook een beetje liever.

Jezus stuurde er 72. Dat is een samenvattend getal: de hele gemeenschap, het hele verhaal. Wij horen er ook bij, in beginsel, zij, u en jij en ik. Hij stuurde ze, vertelt Lukas, als lammeren onder wolven, niet als krachtpatsers en uitblinkers, vol gelijk en ongelijk. Als lammeren, weerloos. Agnus Dei. Annie, in het leven geroepen op 18 oktober 1932. Geboortedag: daar was ze. Jezus! Ouders schrokken zich een ongeluk. De vroedvrouw keek en keek weg en met haar een heleboel. Alsof het hier ging om een vergeefs geborene. Terwijl -integendeel- een levensbestemming een aanvang nam: "*Ga jij maar, Annie! Op blote voeten. Ik ben met jou.*" Gaandeweg veranderde de schrik van vader en moeder, in liefde en trouw. Annie ging en ving aan te wuiven naar iedereen die ze tegenkomt. "*Dag meneer, dag mevrouw!*" Mensen voelen, dat ze gezien worden, zomaar gezien worden: "*Dag meneer, dag mevrouw!*", ze mogen er wezen. Haar aanwezigheid *doet* iets. Zoals soms op straat de geur van versgebakken brood je iets *doet*, als de groet van warme bakker in de buurt, zo doet zij iets. Wat dat is? Het is de geur van *iets goeds, iets Gods, de geur van WEES ER!* Je reukt het *als het ware*. Een van de 72: *Ga maar, je hebt niks nodig*. Het enige dat je bij je hebt is die wens "*vrede*", *de groeten*: iedereen echt het goede gunnen en helpen het goede te verwerkelijken.

Waarmee zal in *het koninkrijk van Die-wij-roepen* vergelijken?, zei Jezus vaak. En ineens, natuurlijk, wist hij het: het koninkrijk van Die-wij-roepen lijkt op..... En toen werd hij me toch blij!